

Am fost orb, acum văd

Marturia fostului preot romano-catolic

José A. Fernandez

M-am născut orb, nu în sens fizic, ci spiritual, în 1899 într-una dintre cele mai muntoase și mai inaccesibile regiuni ale Asturiei, numită pe drept „Elveția spaniolă“.

Părinții mei erau romano-catolici pioși care credeau fără rezerve tot ceea ce afirma Biserica Romano-catolică. Ei aveau într-adevăr o credință oarbă, pe care au transmis-o celor șaptesprezece copii ai lor. Romano-catolicismul se infiltra în inima, mintea și chiar și corpul unui individ; de când se năștea, bebelușul era alăptat și hrănit cu iubirea și devoțiunea față de Maria și față de sfinți; copilului i se întipărea mai târziu valoarea medaliilor, a scapularelor, a mătăniilor și a icoanelor; cuvântul preotului era lege și trebuia să fie ascultat.

De când pot să-mi amintesc, m-am simțit atras de tot ce era în legătură cu Biserica sau cu preotul, pe care îl priveam ca pe o ființă supraomenească, lipsită de nevoile și slăbiciunile omenești obișnuite. Cea mai mare plăcere era să servesc ca ministrant, considerând ca un mare privilegiu și onoare să mă trezesc devreme în fiecare dimineață și să merg pe terenul muntos vreo trei kilometri prin zăpadă ca să-l ajut pe preot la liturghie. La vârsta de șapte ani eram în stare să recit în latinește rugăciunile de la liturghie.

Credință oarbă în Biserică

Închinarea familială consta din recitarea mătăniilor și a unui lung pomelnic a tuturor sfinților patroni. Ea se făcea în fiecare seară, fără excepție. Întreaga familie, inclusiv copiii mici, se aduna pentru aceasta în bucătărie, care servea și de cameră de zi. Noi alcătuim o întregă congregație! Când tata scotea mătăniile din buzunar, acesta era semnalul pentru noi toți să îngenunchem pe dușumeaua de piatră, gata pentru tortura care urma să vină și care dura de obicei patruzeci de minute.

Mătăniile erau alcătuite din Crezul Apostolic, 53 de „Ave Maria“, șase de „Gloria“, cinci de „Tatăl nostru“, una de „Angelus“ și litania Sfintei Fecioare. Ca și când aceasta n-ar fi fost destul, mai urma o serie interminabilă de rugăciuni și cereri adresate diferitelor „fecioare“, îngeri și sfinți, despre care se spunea că dau ajutor și protecție specială în toate împrejurările și vicisitudinile vieții.

Închinarea la imagini

Viața mea religioasă din vremea tinereții se învârtea în jurul unui singur eveniment principal din an: sărbătoarea așa-zisei Fecioare de Alba la 15 august, ziua înălțării la cer a Mariei. Această „fecioară“ era patroana regiunii. Potrivit unei legende, Fecioara Maria a apărut unui cioban pe un munte din apropiere numit „Alba“. Pentru a onora apariția s-a construit în locul acela un sanctuar. În fiecare an are loc o procesiune la care iau parte mii de pelerini de aproape și de departe și care vizitează acest lăcaș. Statuia Fecioarei, îmbrăcată în haine somptuoase, este purtată în timpul procesiunii prin ținutul muntos, însoțită de credincioși, care o aclamă și o venerază, îi cer o minune sau îi mulțumesc pentru o minune care a avut deja loc. Fiecare regiune a

Spaniei adoră cel puțin o asemenea Fecioară făcătoare de minuni. Fatima are sute de „copii“!

Deși teologia romano-catolică face distincție între statuie și persoana pe care o reprezintă, această distincție este pur teoretică. Nu exista nicio îndoială în mintea mea că atât eu, cât și muntenii aceia simpli ne închinam cu adevărat imaginii. Pentru noi, figura era înzestrată cu o putere supranaturală, deși ea nu era o statuie în sensul propriu-zis al cuvântului, ci alcătuită din câteva bețe aranjate în așa fel, încât să formeze un soi de schelet prevăzut cu un cap. Figura era apoi îmbrăcată în haine de mătase și podoabe de aur. Am rămas mut de spaimă când am văzut într-o zi femeile ce împodobesc altarul dezbrăcând statuia. Fecioara viselor mele era un simplu schelet de lemn! Această imagine mi-a rămas de atunci întipărită în memorie.

Preotul nostru observase că mă atrăgeau lucrurile religioase și mi-a propus să studiez ca să devin preot. Deoarece aveam o părere foarte înaltă despre această profesie, m-am lăsat ușor convins de el, spre marea bucurie și mulțumire a tatălui meu profund religios și spre consternarea mamei mele la fel de religioasă, a cărei iubire și instinct matern se împotriveau acestei idei.

Călugăr și preot

La vârsta de doisprezece ani mi-am părăsit casa, tatăl, mama și frații, și nu i-am revăzut niciodată. Strălucirea vieții de preot, vraja mănăstirii și perspectiva salvării sufletului meu întrezărite de mintea mea au învins tristețea firească ce m-a copleșit atunci când m-am despărțit de familie și de priveliștile copilăriei mele.

Am fost trimis într-un internat din provincia Valladolid, care era condus de preoți din Ordinul Dominican în scopul pregătirii băieților care fuseseră aleși deja de părinții lor pentru preoție.

În timpul celor patru ani petrecuți acolo, am învățat nu numai materiile școlare obișnuite, ci am devenit și un excelent cunoscător al catehismului romano-catolic. În această perioadă m-a luat în stăpânire romano-catolicismul cu trup și suflet și mi-a fost sădită în suflet sămânța intoleranței, întrucât catehismul pune accent pe faptul că exista o singură Biserică adevărată a lui Iesus Cristos în afara căreia nu exista salvare, și acea Biserică era „Sfânta Biserică Apostolică Romano-catolică“.

Tot în acest timp, Dumnezeu mi-a fost zugrăvit minții mele tinere ca un Judecător aspru gata să ne facă după păcatele noastre, un Dumnezeu mânios care trebuia îmblânzit prin fapte bune, penitențe și mortificări.

În timpul primilor doi ani de pregătire, viața mea a fost exemplară în respectarea fiecărei reguli și în silința de care am dat dovadă la învățătură. Am fost onorat în mai multe rânduri cu premii speciale.

De la această școală am fost trimis la Noviciatul Dominican din Avila și acolo, la vârsta de șaisprezece ani, în renumita mănăstire a lui Santo Tomas, am fost îmbrăcat în veșmântul negru și alb al călugărilor Ordinului Dominican.

O perioadă de tortură

Un an întreg a fost dedicat studiului intensiv al regulilor și constituției ordinului, precum și respectării stricte a acestora. Am învățat și cântările pentru „slujba

Fecioarei“. Preceptorul novicilor era foarte vigilent ca aceștia să respecte cu strictețe întregul regulament. A fost un an de examene și încercări dure, căroră le puteau face față numai cei mai tari. Din 14 septembrie până la Paște era timp de post. Scrisorile care veneau și cele care plecau erau cenzurate cu grijă de către preceptor. Era interzis orice contact cu lumea exterioară. Nu aveam voie să vorbim nici măcar cu călugării sau cu preoții mănăstirii. Spovedania era obligatorie în fiecare săptămână, de obicei sâmbăta, și trebuia făcută aceluiși preceptor al novicilor care era în același timp starețul nostru și supraveghetor neîncetat.

Nu este greu de imaginat neliniștea și tortura mintală pe care o asemenea practică nemiloasă, schimbată de atunci prin Legea Canonică a Bisericii, o producea asupra tinerilor novici, care erau pur și simplu înspăimântați când se apropia ziua de sâmbăta. Dar visul și bucuria anticipată la gândul că într-o zi aveam să fim călugăr integral îmi dădeau curajul necesar pentru a încheia cu succes anul acela de probă și de absolută renunțare de sine.

Ziua eliberării parțiale a venit pe 8 septembrie 1917, sărbătoarea nașterii Fecioarei Maria, când am depus jurământul ca membru al Ordinului Dominican. Următorii patru ani au fost petrecuți în colegiul Santo Tomas, într-o clădire chiar lângă casa noviciatului.

De când plecasem de acasă la 12 ani și până la terminarea colegiului din Santo Tomas la 21 de ani, nu vorbisem cu nicio femeie. Sexul feminin era descris minților noastre tinere ca ceva rău, și de multe ori profesorii ne spuneau istorii cu sfinți care nu priviseră nici măcar fața mamelor lor. Noi trebuia să imităm aceste modele de castitate.

Studii în America și ordinare

Împreună cu alți șaptesprezece colegi de la Santo Tomas am fost trimisi în America pentru ultimii ani de studiu. Aveam deja veșmintele negre pe care le purtau preoții nord-americani când pentru prima oară de nouă ani am mers pe străzile Madridului. Ne uitam la femeile tinere și frumoase și ne înroșeam ori de câte ori ni se întâlneau privirile.

Aveam acum 21 de ani și încă nu întâlnisem pe nimeni care să nu fie romano-catolic. Pe timpul acela, toată lumea din Spania declara că aparține Bisericii Romano-catolice. Eu citisem și auzisem de protestanți, dar nu puteam crede că oamenii aceștia existau cu adevărat.

Prima mea ocazie de a cunoaște un necatolic a fost în timpul călătoriei spre America de Nord. Pe vapor era un american care trăise câțiva ani în Spania și care se întorcea în Statele Unite împreună cu fiica sa de șaptesprezece ani. Fata vorbea fluent spaniola, și așa s-a făcut că, într-o zi, trei dintre noi am început să conversăm cu ea. Am constatat cu groază că era de religie protestantă. Cu un zel arzător și nu cu prea multă prudență, am căutat s-o convingem. Am folosit tot ce-am învățat ca s-o convertim de la protestantism la catolicism.

Astfel, am început cu tema Fecioarei Maria și am întrebat-o pe fată: „Nu crezi în Sfânta Fecioară Maria?“ „Ba da“, a răspuns ea, „dar nu în același fel ca voi“. Acest răspuns simplu ne-a îngrozit. „Atunci nu știi că trebuie să ne rugăm Mariei pentru a fi salvați?“ „Nu, nu știam“, a fost răspunsul ei rapid și liniștit. În cele din urmă i-am spus, în disperare de cauză: „Nu știi că niște fete ca tine trebuie să se roage Mariei ca

să le ocrotească virginitatea?“ Ea a început să plângă și a luat-o la fugă pe trepte în sus ca să-i povestească totul tatălui ei. După două minute, acesta a venit la noi, cu un revolver în mână, gata să ne trimită pe lumea cealaltă. Dacă n-ar fi intervenit căpitanul, poate că ar fi făcut-o. Aceasta a fost prima mea încercare de evanghelizare. Acum știam să mă tem de protestanți!

Fariseu adevărat

În America am petrecut mai întâi trei ani în seminarul teologic al dominicanilor din statul Louisiana și apoi câțva timp la Universitatea Notre Dame.

Curând după ordinarea mea ca preot am primit un post de vicar sau preot asistent într-una dintre cele mai mari parohii romano-catolice din New Orleans, Louisiana. În această funcție am servit nouă ani. În 1932 am fost numit preot al acestei parohii. Am lucrat acolo neobosit, zelos și plin de succes timp de șase ani. Numărul enoriașilor din parohie a crescut, numărul de participanți la serviciile religioase la fel, se administrau mai multe sacramente și se primeau mai mulți bani. Când am fost numit preot, școala care aparținea bisericii avea vreo 450 de elevi. După doi ani erau peste o mie. Am avut grijă ca sute de copii săraci să primească gratuit educație religioasă.

În semn de cinstire, Ordinul Dominican mi-a dat funcția de stareț în Casa Dominicanilor anexată bisericii. Această comunitate era alcătuită din cinci preoți și doi frați laici. Eram de asemenea duhovnicul mai multor mănăstiri de femei, ceea ce arată prestigiul înalt de care mă bucuram la arhiepiscop, la superiorii mei pe linie religioasă și în parohia mea. Eram cu adevărat un „fariseu din farisei“, care avea nevoie de o întâlnire personală cu Cristos cel viu.

O întorsătură neașteptată a evenimentelor

În al șaselea an al funcției mele de preot am început să mă îndoiesc de câteva învățături ale Bisericii Romano-catolice. Primul lucru în care nu mai puteam crede era faptul că preoții au autoritatea la spovedanie de a ierta păcatele. Dar nu mai puteam crede nici în doctrina transsubstanțierii, potrivit căreia Cristos este cu adevărat prezent în mod fizic în hostie și pahar.

Credința mea în Biserica Romano-catolică a devenit tot mai slabă. Deoarece simțeam că nu mai puteam rămâne mult timp un ipocrit, cochetam cu ideea de a părăsi preoția. Dumnezeu a intervenit și a furnizat ocazia favorabilă prin intermediul unor unelte omenești. De data aceasta a fost Starețul general al Ordinului Dominican, care a dat ordin ca toți preoții dominicani spanioli din Louisiana să-și părăsească parohiile și să le predea dominicanilor americani. Unii au fost transferați în Spania, alții în Filipine.

Eu m-am resemnat să-mi părăsesc parohia fără niciun protest, simțind că în spatele acestei întorsături neașteptate a evenimentelor era mâna lui Dumnezeu, dar am refuzat să plec din țara mea de adopție pe care o îndrăgisem. Am părăsit preoția și am luat-o pe drumul greșit care duce la păcat, dar undeva pe acest drum Dumnezeu S-a îndurat de mine și m-a salvat de la un sfârșit jalnic. Timp de un an și jumătate s-a dat în sufletul meu o luptă teribilă. M-am simțit ispitit să mă întorc de la Dumnezeu și de la tot ce este sacru. Dar apoi mi-am amintit de cuvintele lui Petru: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne“.

Lumea cu toate plăcerile și atracțiile ei nu putea umple golul din inima mea. După ce încercasem în zadar să găsesc fericirea în lucrurile lumii, am vrut să-mi caut salvarea sufletului într-o mănăstire din Florida. Aveam intenția să-mi consacru viața mea lui Dumnezeu în singurătatea vieții din mănăstire și să-mi îngrop eul în interiorul acestor ziduri sfinte, astfel încât să-mi câștig și să-mi merit salvarea. Mă gândeam că în izolarea dintr-o mănăstire Dumnezeu îmi va da precis această siguranță a salvării și pacea sufletească pe care o căutam.

Acesta era scopul meu, dar Dumnezeu avea alte intenții cu mine. De acum a devenit vădit faptul că mâna lui Dumnezeu mă conducea și tocmai în mănăstire am cunoscut credința evanghelică.

Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu

Am lucrat un timp în biblioteca mănăstirii. Acolo era un dulap special pe care scria: „Cărți interzise“. Într-o zi m-a învins curiozitatea și am descuiat dulapul. El conținea șase sau șapte cărți. Le-am citit pe toate, una câte una. Erau cărți religioase care se ocupau cu tema, de ce nu era Biserica Romano-catolică adevărata Biserică a lui Iesus Cristos.

Am început de asemenea să citesc Biblia. Până atunci, Biblia nu însemnase prea mult pentru mine. Ea era într-adevăr Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, dar fusesem învățat că mintea unui om obișnuit nu-i poate pricepe adevăratul înțeles. Mă gândeam că numai o minte superioară, o autoritate infailibilă era necesară pentru a afla ce a fost în mintea Spiritului Sfânt când i-a inspirat pe scriitorii sfinți. Preferasem să citesc Cuvântul lui Dumnezeu așa cum îl înțelesese această autoritate infailibilă și cum era consemnat în liturghierul și breviarul romano-catolic.

Treptat, citirea Bibliei a devenit o sursă de mângâiere și inspirație în singurătatea mănăstirii și am început să înțeleg sensul real al unor pasaje din Biblie pe care mai înainte nu le prea băgasem în seamă. Am fost deosebit de impresionat de următoarele versete: „*Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mediator între Dumnezeu și oameni, Omul Cristos Iesus, care S-a dat pe Sine Însuși pentru toți ca preț de răscumpărare*“ (1.Timotei 2:5-6). „*Grația să fie cu toți cei ce-L iubesc cu sinceritate pe Domnul nostru Iesus Cristos! Amen*“ (Efeseni 6:24). „*Crede în Domnul Iesus Cristos și vei fi salvat, tu și casa ta!*“ (Fapte 16:31). „*Dar Spiritul spune clar că în vremurile din urmă unii vor cădea de la credință, dând atenție unor spirite amăgitoare și doctrine ale demonilor, spunând minciuni în ipocrizia lor, având o conștiință arsă cu fierul înroșit, interzicând căsătoria și poruncind abținerea de la alimente pe care Dumnezeu le-a creat ca să fie primite cu mulțumiri de cei care cred și cunosc adevărul. Căci fiecare creatură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu e de refuzat, dacă este primit cu mulțumiri*“ (1.Timotei 4:1-3).

În acest timp a fost plantată sămânța Cuvântului lui Dumnezeu în grădina sufletului meu. Este adevărat că am încercat s-o înăbuș în fașă, dar ea a crescut, urmând să dea roade la vremea potrivită.

Predând călugărilor tineri istoria Bisericii, m-am familiarizat cu corupția și depravarea din Biserica Romano-catolică, atât în doctrină, cât și în practică; și, în inima mea, am simțit o admirație profundă pentru conducătorii curajoși ai Reformei.

După doi ani în mănăstire, nu găsisem nici pacea, nici bucuria pe care le căutasem. Ce să mai fac?

Soldat în armata americană

Nedorind să mai rămân în acest mediu și vrând să fiu folositor în vreun fel omenirii, știind că țara mea de adopție era în război, am făcut lucrul cel mai onorabil: m-am înrolat în armata SUA. După instrucția de bază am fost tri-mis la Intelligence Training Center de la Camp Ritchie, Maryland. Pentru această instruire specială erau aleși numai bărbați cu studii superioare. Primeam însă ordine de la caporali și sergenți care, în marea lor majoritate, în viața civilă poate că nu făceau altceva decât să măture străzile sau să spele vesela, și care aveau un limbaj foarte grosolan. Cu cât era mai grosolan vocabularul lor, cu atât mai mare era gradul. Dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acești oameni, pentru că m-au pregătit pentru viitoarea mea lucrare creștină prin aceea că m-au învățat umilința, ascultarea, disciplina și democrația în sens spiritual.

Mai mult, am fost repartizat o vreme în biroul preotului militar. Acesta, maiorul Herman J. Kregel, era preot al Bisericii Reformate Olandeze, un bărbat cu o minte strălucită și cu o inimă de aur. Îmi plăcea să-i ascult predicile duminică dimineața, căci vorbea cursiv și captivant. În timp ce mintea mea reacționa favorabil la explicațiile lui amănunțite și lămurite în chestiuni doctrinare, inima mi-a fost captivată de comportarea lui exemplară, de bunătatea, de altruismul, de spiritul de toleranță și de naturalețea lui. Pentru prima dată am observat că un predicator protestant putea fi fericit și sincer în credința și lucrarea lui.

În armata americană, spre deosebire de alte locuri, nu se fac prozeliți din membrii altei confesiuni. Legăturile dintre preotul militar protestant și mine erau cordiale în cadrul relației obișnuite între preot și soldat, dar nu mai mult. El nu avea nimic împotriva ca eu să iau parte la serviciile divine protestante. La urma urmelor, dreptul de libertate a închinării era unul dintre lucrurile pentru care eram în război.

Salvare numai prin credință

Într-o duminică, maiorul Kregel a predicat despre învățătura lui Paul că salvarea este numai prin credință. Până atunci mă agățasem cu înverșunare de credința mea în salvarea prin fapte. După serviciul divin m-am dus în biroul lui ca să-i spun care era părerea mea despre afirmațiile lui „eretice“, înarmat cu textul din Iacob 2:24: „*Vedeți deci că un om este îndreptățit prin fapte și nu numai prin credință*“, i-am spus: „Dacă ceea ce ai spus este corect, atunci Iacob greșește; dacă Iacob are dreptate, tu și Paul greșiți. Altfel, trebuie să admiți că în Biblie există o contradicție“. El a răspuns: „José, în Biblie nu pot exista contradicții, căci Spiritul Sfânt este singurul ei Autor, și Spiritul nu Se poate contrazice pe Sine“. Cu lucrul acesta, desigur, eram total de acord.

„Acum“, a continuat el, „când Paul spune că salvarea este numai prin credință, el vorbește din punctul de vedere al lui Dumnezeu, care ne citește gândurile și poate să vadă în inima noastră. Când Îl privește pe Dumnezeu, noi suntem salvați din clipa în care credem. Dar această credință este un act de încredere, nu doar o adeziune mintală la câteva afirmații doctrinare. Pe de altă parte“, a continuat preotul, „când Iacob afirmă că salvarea este și prin fapte, vorbește din punctul de vedere al oamenilor care, nefiind în stare să citească gândurile sau să vadă în inima noastră, trebuie să aibă ceva vizibil și tangibil prin care să judece dacă suntem sau nu salvați. Când îi privește pe oameni,

noi suntem salvați când facem fapte bune, dar aceste fapte nu sunt rădăcina sau cauza, ci sunt rezultatul salvării“.

Am fost deplin de acord cu această explicație. Ultima barieră mentală fusese dată la o parte. În capul meu am devenit credincios și am promis Domnului să-mi dau viața pentru lucrarea protestantă. Dar încă nu eram pregătit pentru o asemenea lucrare. Minteă îmi fusese convertită, dar inima mi-a rămas neatinsă.

Un păcătos salvat prin grație

M-am rugat ca să primesc lumină, am citit și am studiat, și în zilele mele libere vizitam diferitele biserici din Maryland și Pennsylvania ca să aflu care mă atrăgea mai mult din punct de vedere biblic.

Într-una din vizitele mele în Baltimore, am întâlnit-o pe cea care avea să-mi fie tovarășă de viață: o baptistă foarte credincioasă. Ea avea o personalitate atrăgătoare, un simț deosebit al umorului și o inimă creștină deosebită. Scurta noastră perioadă de logodnă s-a încheiat cu o cununie extrem de fericită, ținută de un predicator baptist într-o biserică baptistă. Iubita mea soție n-a putut să-mi dăruiască salvarea, dar Domnul îndurător avea să mi-o acorde la șase luni după căsătorie.

În toamna anului 1944 am fost numit interpret pentru ofițerii sud-americani care studiau la Academia militară din Fort Riley, Kansas. Pe lângă munca de cercetare militară, eu făceam cercetare și în sens spiritual, și anume căutam adevărul.

Într-o sâmbătă seară am luat parte la un serviciu în aer liber ținut de Armata Salvării la un colț de stradă din Junction City, Kansas. La început, atitudinea mea față de adunare a fost una de indiferență și chiar de dispreț. Dar, pe măsură ce adunarea continua, o forță supranaturală m-a determinat să urmăresc cu atenție desfășurarea evanghelizării. O tânără femeie din Armata Salvării a ținut o cuvântare zguduitoare care s-a încheiat cu apelul adresat ascultătorilor de a crede în sacrificiul atotsuficient al lui Cristos. Apoi, ea a citat cuvintele lui Iesus așa cum sunt consemnate în Ioan 5:24: „*Adevărat, adevărat vă spun, cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, acela are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*“. În clipa aceea am simțit că eu însumi trec din moarte la viață sub influența unei forțe supranaturale. Am căzut în genunchi, L-am mărturisit pe Cristos ca Domn al vieții mele și L-am primit ca Salvator al meu. Ceea ce s-a întâmplat și cum s-a întâmplat, nu pot explica; tot ce pot face este să repet ca orbul din Evanghelie: „*Eu una știu: că am fost orb, și acum văd*“ (Ioan 9:25).

În fața transformării care a avut loc în viața mea, nu se mai poate nega puterea Spiritului Sfânt; eu nu mai sunt același om. Acum iubesc lucrurile pe care altădată le uram și urăsc lucrurile pe care altădată le iubeam. Pentru un om nenăscut din nou sau neregenerat, aceasta poate părea nebunie, deoarece „*omul natural nu primește lucrurile Spiritului lui Dumnezeu, căci ele sunt nebunie pentru el, și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele trebuie evaluate în mod spiritual*“ (1.Corinteni 2:14). De atunci, viața mea a fost o mărturie publică a puterii transformatoare a Spiritului Sfânt. Sunt un păcătos salvat prin grația divină.

Predicator al evangheliei

Curând după cununie, soția mea și cu mine am găsit o locuință în Blue Ridge Summit, pe șirul de culmi care desparte statul Maryland de Pennsylvania. Pastorul bisericii

prezbiteriene era Rev. C. Muyskens, un coleg de clasă al preotului militar Kregel și, ca și el, un fost preot al Bisericii Reformate Olandeze. Ne-am dus regulat la biserica lui și am ajuns să apreciem marele său talent de predicator și păstor. Când l-am vizitat acasă, am fost impresionați de viața familiei sale creștine. El nu-și lăsa religia la amvon, ci o lua cu sine în cămin. În el am găsit inspirația, călăuzirea și încurajarea de care aveam nevoie în timpul perioadei de tranziție de la soldat la predicator al evangheliei.

În 24 aprilie 1945, în timp ce eram încă în armată, am fost ordonat pastor prezbiterian la Hawley Memorial Presbyterian Church din Blue Ridge Summit. După două luni mi s-a dat un petec de hârtie pe care îl așteptam cu mare dor, o onorabilă eliberare din serviciul militar al armatei SUA!

În toamna aceluiași an am intrat la Princeton Theological Seminary, unde am obținut un titlu de doctor în teologie. Anul pe care l-am petrecut acolo a fost fără îndoială cel mai frumos din viața mea. Acolo am primit edificare spirituală, comuniune creștină, creștere pe plan intelectual și am avut experiențe religioase profunde. Acest timp a fost pentru mine ceea ce a fost odinioară timpul petrecut în Arabia de apostolul Paul. Când am comparat condițiile de acolo cu cele din zilele trăite în seminar ca tânăr catolic, deosebirea era enormă. Teama, regulile stricte și supravegherea permanentă lăsaseră loc iubirii, bucuriei și libertății copiilor lui Dumnezeu.

După convertirea lui, José Fernandez a fost foarte activ în predicarea evangheliei, mai ales pe coasta de est a Statelor Unite și printre vorbitorii de limbă spaniolă. Astăzi este la Domnul.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

Departa de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I

Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

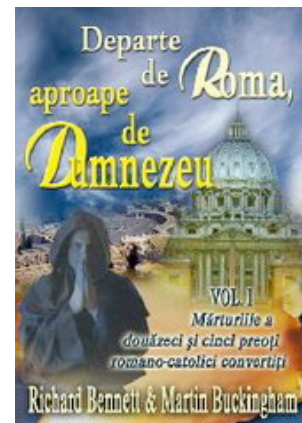
str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch